
Lord se špatnou pověstí

Bethany Bennett

Doktor zvládal šití ran stejně bravurně jako ta nejzručnější švadlena. Ještě než skončil, pohled do zrcadla Lottie ujistil, že drobné stehy na linii vlasů se zahojí bez sebemenší jizvičky.

„Jste nesmírně šikovný, pane doktore. Pomáháte manželce se správkou potrhaného oblečení? Měl byste!“ Lottie se vtipkováním marně snažila nemyslet na bolest a v tom jí nepomohl ani lékařův kamenný výraz. Naštěstí záleželo víc na jeho zručnosti než společenském šarmu. Okouzlující šarlatán by byl jednoznačně horší volba.

Při každém bodnutí jehlou jí celé čelo páliło jako čert, jako by jí zjitřené nervy neumožnily rozeznat jednotlivá píchnutí. Zatínala zuby a snažila se sedět bez hnutí.

Zavřela oči a představovala si, že sedí doma, u psacího stolu v salonu, kam tabulkami širokého okna proudí sluneční svit. Právě si dělala seznam povinností na příští týden. Plánování úkolů a organizování ji uklidňovalo, dodávalo jí pocit bezpečí, i když ve skutečnosti jí lebka hořela od bolestivých vpichů lékaře.

Odcházejícího doktora, jenž spěchal za zraněnými k překocnému kočáru, vystřídala služebná paní Pringleová, která do kádě vylila několik věder kouřící horké vody; okno pokojíku se rázem zamžilo párou.

Mladá žena se uklonila: „Budete si před koupelí ještě něco přát, má lady?“

Lottie se usmála už při pouhé představě koupele. „Ne, nic. Už se nemůžu dočkat, až smyju všechnu tu špínu.“ Stejně jako po koupeli toužila i ulehnout do měkké postele, ale to muselo počkat. Nejdřív horká voda a potom péřové přikrývky. Náhle vzhledla ke služebné: „Teď mě napadá, mohla byste postřít ten stolek s mýdlem na druhou straně kádě, aby stál blíž ke krbu? Ten džbán čisté vody pak vychladne pomaleji. A to je opravdu všechno. Děkuji.“

Lottie bojovala s vyčerpáním. Zůstávala zařatá stresem od chvíle, kdy se jeden z koní kdovíproč splašil, přetrhl koženou oprat a naklonil kočár natolik, že se povoz v plné rychlosti převrátil a ještě chvíli letěl za vzpínajícími se koňmi, dokud ho drtivý náraz nezastavil. Byla to smůla a navíc hodně špatné místo. Lottie poletovala v převracejícím se kočáře jako hadrová panenka, udeřila se o strop, dopadla na podlahu a opět na strop, jenž si s podlahou prohodil místo. Řičení koní vystřídal mučivý výkřik bolesti kočího. Jeho noha, ach bože! Jeho noha! Komorná Darlingová zírala na svou paní celá zsinalá a zmatené Lottie svitlo, že ona sama ztratila na chvíli vědomí.

Teď Lottie se zavřenýma očima počítala kroky služebné, jež nosila vodu do kádě poblíž krbu. Sto třicet kroků, deset věder. Ještě nebylo poledne, ale Lottie měla dojem, že den se táhne celou věčnost. Konečně služka vyprázdnila poslední vědro, zavřela za sebou dveře a Lottie si mohla vychutnávat ticho.

Téměř ticho, protože hostinec U Kance a chрта vřel ruchem. Z přízemí sem doléhal šum hovoru a kroky hostů i obsluhy, ale pokojík jí zajišťoval soukromí a oheň zaháněl stíny podmračeného dne.

Konečně Lottie dala průchod dlouho přemáhanému pláči; ze zkušenosti věděla, že potlačovat emoce příliš dlouho se nevyplácí, protože druhý den přijde trest v podobě osleplivé migrény.

Možná nakonec migréně neunikne, ale aspoň bude vykoupaná; víc beztak udělat nemůže. Náhle se nemohla dočkat, až ze sebe strhne propocené zakrvácené šaty. Prsty měla sice nateklé a zhmožděné, ale nakonec nástrahy háčků a tkanic zvládla bez pomoci. Díkybohu, že cestovní šaty měly praktický a jednoduchý střih.

Konečně jí oheň v krbu ovanul nahou kůží. Lottie se svlečených šatů tak štítila, že je nezvládla ani pověsit na háček u dveří a nechala je válet na podlaze.

Otevřela flakon koupelového oleje a vdechla čistou svěží vůni citronu. Ponořila se do horké vody. Každý sval jí záúpěl bolestí, ale rychle se uvolnil. Voda štípala do odřenin a kůže opružené od jízdy na neosedlaném koni. Na těle se jí začaly rýsovat rudomodré pohmožděny. Dnešní den se skutečně nepovedl.

Lottie se ve vodě ještě ani pořádně nerozehřála, když se ozvalo tuknutí na dveře a dovnitř nakoukla její komorná Lucia Darlingová. „Už jsme dorazili, má lady.“ Zavřela za sebou dveře a klekla ke kádi. Jemně natočila Lottii

obličej k oknu a zkoumala stehy. „Až vám opadne ten otok, rána se krásně zahojí.“

„Ano, bude to dobré. A co vy dva? Už je Patrick při vědomí?“ Lottie si odhrnula těžký pramen vlasů na záda a sáhla po mýdle.

„Já mám jenom pár boulí. Zítra budu celá rozlámaná, ale v porovnání s Patrickovou nohou to je maličkost. Probral se chvilku před příjezdem záchranné skupiny, ale když ho nakládali na vůz, bolestí znovu omdlel. Lékař teď dohlíží, aby ho správně přenesli na lůžko.“

„Ránu mi ten lékař zašil dobře,“ poznamenala Lottie, „tak doufejme, že stejně zručně umí i rovnat kosti.“

„Snad ano.“ Darlingová sebrala odhozené šaty, pověsila je na háček a flakon s koupelovým olejem uzavřela zátkou.

„Darlingová, radši se posadte. Měla byste si dát ošetřit vlastní odřeniny.“

Komorná nechala výzvu bez komentáře a pozorně zkoumala potrhane cestovní šaty, jako by už plánovala, jak je vypere a zašije. „Manželé Pringleovi mi připadají milí a pokoje jsou čisté. Až nám od kočáru dovezou naše věci, můžete si pořádně odpočinout.“

„Jediným kazem je přítomnost lorda Amesburyho,“ ušklíbla se Lottie, jako by se jí hnusilo už to jméno. „Mezitím jsme se stihli pohádat. Doufám, že se s ním víckrát nepotkám.“

„Lord Amesbury je tady? Čert to vem, dnes je to jedno překvapení za druhým!“ Darlingová se konečně posadila na židli u kádě.

Lottie mávla rukou, až se kolem ní rozstříkly kapky vonící po citronu. „To můžeme probrat později. Teď mám obavy o vás a o Patricka. Vidím, že jste celá ustaraná; chtěla byste být radši s ním?“

Darlingová nešťastně zavrtěla hlavou. „Povinnosti mě drží tady, má lady.“

Komorná těžko mohla říct něco jiného.

„Pokud chcete být u něho, jen běžte, a kdybych mu mohla nějak pomoci, dejte mi okamžitě vědět.“

Darlingová se chvatně uklonila a zmizela na chodbě.

Lottie si opět nabrala džbán vody a zaklonila hlavu, aby si opláchla vlasy. Snažila se vyhnout stehům, ale voda stehy stejně zmáčela. Ušklíbla se, ale kvůli čistotě ochotně vytrpěla špetku bolesti.

Když voda vychladla, Lottie vylezla z kádě a uvědomila si, že má problém: její náhradní oblečení zůstalo u kočáru, vedle kterého se vysypala její zavazadla; a zakrvácené špinavé šaty si obléknout opravdu nemohla.

Zkusila kolem sebe ovinout osušku, ale ta její kypré tvary zdaleka nezakryla; nakonec tedy volba padla na přehoz postele.

Lottie se zachumlala do patchworkové a častým praním vyrudlé látky a napsala dopis otci – či spíše jeho správci Rogerovi – o tragické události, ale úlevu jí ta zpověď nepřinesla. Další dopis byl určen pro její kmotru, lady Agathu Dalrympleovou, jež v tomto týdnu počítala s Lottiiiným příjezdem; bohužel, za daných okolností se Lottie tak brzy do Londýna dozajista nedostane.

I kdyby lékař srovnal Patrickovi nohu bez problémů, čekání na nový kočár a kočího zabere několik dní. Patricka tu samotného nenechá v žádném případě. V cestě do Londýna může s Darlingovou pokračovat až poté, kdy raněného odvezou zpět do sídla Stanwick Manor. Otec by dceru sice odsoudil, že péči o sluhu dává přednost před cestovním rozvrhem, ale tady rozhoduje ona, ne?

Ostatně, zdržení byla maličkost proti možné tragédii, jíž cesta mohla skončit definitivně. Stačilo málo a na silnici pod kočárem by vyhaslo hned několik lidských životů; místo lékaře by sháněli kněze a hrobníka. Lottie si promnula třesťící čelo a zalepené dopisy položila na nízký stůl u dveří.

Z chmurných myšlenek ji vytrhlo zaklepání. Komorná vklouzla do pokoje a zoufale nahrabila ramena.

Lottie si rázem domyslela, že pokud se nepodaří srovnat zlomeninu, Patrick o nohu nejspíš přijde, ale přesto vyhrkla: „Jak je na tom?“

Komorné vyhrkly slzy a volně stékaly po tvářích. „Prozatím se amputace odkládá – pokud se noha nezanáší.“

„Díkybohu. Radši kulhat, než být odkázaný na protězu.“ Lottie ztěžka došla na postel.

„Doktor mi pro Patricka dal mletou vrbovou kůru na zahnání bolesti; přisypala jsem mu ji do čaje. A nechal nám tu i laudanum, jenže ten mezek ho odmítá. Uvidíme později,“ drmolila Darlingová rozrušeně.

„Chápu, jak je to pro vás těžké.“ Ti dva spolu poslední dobou trávili dost času, takže Lottie tušila, že se mezi nimi rodí láska.

„Když mu doktor rovnal kosti, Patrick omdlel,“ popotáhla Darlingová a hřbetem ruky si otřela nos. „A pokud jde o vaše kufry, paní Pringleová o nich ještě neví. Potřebujete čisté šaty.“ Zhnuseně se ohlédla po těch cestovních, jako by je viděla poprvé.

„Snad už to nebude trvat dlouho. Vy se jistě také chcete umýt a převléknout.“

„Směla bych do té doby zůstat u Patricka, má lady?“

„Samozřejmě. Mě by tam lékař asi nepustil, zvláště takhle,“ ukázala Lottie na přehoz, který jí sloužil místo šatů.

„Vrátím se, hned jak nám dovezou zavazadla,“ slíbila Darlingová. „Hos-tinské připomenu, ať je bez meškání nechá donést sem do pokoje.“

Lottie se vyčerpaně položila na polštář. Zkusila zavřít oči, ale v tu chvíli se jí v hlavě vynořily děsivé obrazy z havárie na silnici a bolavé tělo pronikavou bolestí připomínalo, že skutečně nešlo jen o noční mŕvu. V zátylku jí narůstala tepající bolest, jež rychle přehlušila všechna ostatní zranění. Lottie si vytáhla přikrývku až k čelu a snažila se ležet bez hnutí v naději, že tentokrát se ochromující záchvat migrény obejde bez zvracení.

Neposlušné myšlenky se jí zatoulaly k lordu Amesburymu. Musela uznat, že navzdory všemu dnes vypadal impozantně: statný, urostlý, sršící přirozeným sebevědomím. Snad každý, kdo mu chtěl pohlédnout zpřímá do očí, musel zaklonit hlavu a automaticky tak uznat jeho nadřazenost.

Na ty oči Lottie nezapomněla. Při jejich prvním setkání v ní probudily stesk po bezstarostných dnech dětství, kdy se loudala po mořském břehu a žasla nad nádherou sluncem ozářené hladiny.

A když ji lord Amesbury po pár měsících zachránil ze sevření zběsilého davu, právě ty modré oči protkané zlatými nitkami jí připadaly jako nejkrásnější klenot na světě – a když naléhal, že se příští den přijde přesvědčit, zda je v pořádku, čišela z nich nepředstíraná něha.

Teď se Lottie s námahou uvelebila na boku a snažila se rozpomenout na těch pár kusých zpráv, jež se k ní o něm po odstěhování z Londýna donesly. Nejlepším zdrojem čerstvých klevet byla teta Agatha, jež však nemohla pochopitelně Amesburyho ani cítit. Přesto věrně posílala dopisy plné spolehlivých a často zábavných novinek ze společenského života velkoměsta. O Amesburyho případném sňatku by se kmoťrence jistě zmínila – pokud by ho nepovažovala za detail nehodný její pozornosti. Možné to bylo.

Kčertu. Ano, Amesbury může být už ženatý. Zvláštní představa, že zrovna teď si nějaká žena vybírá šaty, v kterých ho uvítá po návratu do útulně osvětleného sídla. Lottie se sevřelo hrdlo; ano, byla tehdy naivní a pošetilá, když očekávala žádost o ruku.

„Hodně štěstí, chudinko. Budeš ho potřebovat,“ zamumlala, ale upřímně to neznělo ani jejím vlastním uším. A pak už si konečně přestala nalhávat,

jak je statečná, a tichounce, lítostivě se rozplakala. Slzy jí zmáčely vlasy rozprostřené po polštáři.

Letošní cesta na londýnskou společenskou sezónu jí bez matky připadala zbytečná. Po dětství plném zapomenutých slibů, osamělých večeří a procesí různých vychovatelek Lottie přesně věděla, kde je její místo. Matka a otec milovali jen sebe navzájem a zbývající láskou zahrnovali jejího bratra, dědice titulu i panství. Ovšem pak se přiblížil čas Lottiina vstupu do společnosti a Lottie se vůbec poprvé těšila matčině bezvýhradné pozornosti. Její debut však neproběhl ve znamení velkého úspěchu, proto vznikl plán, že další pokus dobýt si přízeň urozeného světa odloží o pár let a poté všem dokáže, že s Charlotte Wentworthovou je třeba vážně počítat.

Pak ale její bratr Michael padl v bitvě u New Orleansu, a po roce, sotva odložili smuteční černou, smrtelně onemocněla matka. Na společenskou sezónu sloužící jako tržiště volných manželů opět nepřišla řada. Bez matky se tam Lottie ani nechtělo.

Při vzpomínce na otcovo ultimátum jí teď vyhrknul nový příval slz: trval na tom, že dcera se musí vdát a nechat panství v jeho rukou. Zdálo se sice, že období jeho největšího žalu konečně pominulo, ale co když se zítra opět propadne do deprese a odmítne věnovat se svým povinnostem? Kolik nájemců a služebníků bude opět trpět vinou svého pána, jenž dlouhé týdny nezvládne ani vystrčit nos z knihovny?

Po ztrátách svých blízkých se otec takto uzavřel na celé měsíce. Dny trávil apaticky na lůžku, proto ten přesun do knihovny Lottie vítala jako pokrok. Bohužel, místnost se stala jeho úkrytem před realitou a před světem s jeho nároky. O panství se chaoticky starali různí správci a šafáři a všechno šlo od desíti k pěti, dokud se otěží nechopila ze zoufalství Lottie osobně. Ne snad, že by o správě panství něco věděla, ale učila se. Několik let všechno šlapalo jako hodinky – dokud se otec nerozhodl převzít panství zpět do vlastních rukou.

Po letech oddané a dobré práce na Stanwick Manoru, kdy se Lottie soustředila na udržení toho dobrého a vylepšení toho špatného, si od otce nevyšloužila poděkování, nýbrž příkaz provdat se za pana Montaguea či někoho podobně vhodného, a to už do konce roku. Z té křivdy jí bylo do pláče, protože na sebelítost měla plné právo.

A teď navíc plakala kvůli té mizerné nehodě a Patrickovu mučivému zranění, které utrpěl při prudkém dopadu na tvrdou udusanou cestu.

Lottie ta spousta bolesti a trápení téměř zlomila; navíc se děsila vyhlídky, že společenskou sezónou ji provede pouze teta Agatha jako gardedáma, ale bez šance, že by se Lottie mohla připojit ke svým vrstevnicím. Všechny mladé ženy v jejím věku už měly manžela a děti, a dopisy přítelkyň překypovaly líčením společenských událostí, nákupů, zmínek o kojencích a manželském životě, zatímco ona mohla nabídnout jen své ztráty blízkých a nudné detaily o hospodaření sídla. Časem výměna dopisů pochopitelně ustala. Nikdy dřív se Lottie necítila tak osamělá jako teď.

Plakala dlouho, aby si ve svém zoufalství a sebelítosti aspoň trochu ulevila, a nakonec ji třetící hlava přece jen přestala bolet. Praskání ohně a citronová vůně vlasů ji při každém křečovitém vzlyku uklidňovaly jako pohlázení.

Lottie odhodila přikrývku, aby vstala z postele. V břiše jí hlasitě zakručelo. Měla za sebou lékařské ošetření, koupel, odpočinek při čekání na zavažadla, ale zapomněla na oběd. Z temně šedé oblohy začaly do okenních skel pleskat první kapky. To ponuré počasí přesně zrcadlilo její náladu.

Ethan zíral do karet a litoval, že není kdekoliv jinde, jen ne v tom malém hostinci v hrabství Warwickshire. Pouhých pár minut po jeho návratu z místního pivovaru se nebe otevřelo a spustil se tak prudký liják, že o další cestě by uvažoval jenom sebevrah. Déšť tu uvěznil několik dalších poutníků, kteří se v nálevně sešli u karet. Pár sklenek alkoholu je okamžitě všechny spřátelilo.

Ethan pokynul Calovi. „Jsi na řadě, příteli.“

Na stůl pleskly dvě dámy. Přiopilý Cal se na ně podmračeně podíval, ale zřejmě se nechystal po nich sáhnout. Bylo očividné, že se na hru nesoustředí.

„Radši dnes skončíme!“ ohlásil Ethan nespokojeným spolukarbaníkům. „Pojď, Calvine. Necháme svoje místo mládencům, co mají do hry větší chuť než my.“

„Ale proč?“ brblal Cal. „Piket umím hrát i se zavřenýma očima.“ Tiskl si k hrudi láhev whisky, jako by to byl ten nejcennější klenot.

Ethan dovedl přítele ke stolu poblíž okna. „Hráli jsme jednadvacet.“

„To ovšem mění situaci.“ Cal se sesunul na židli, kterou zadkem téměř minul. „Co víš nového o líbezné lady Charlotte?“ Ztěžklý jazyk mu očividně dělал problém při artikulaci jména.

„Neviděl jsem ji od chvíle, co mě poslala k čertu.“ Ne snad, že by ji Ethan nehledal. Kdykoliv vstoupil do nálevny, zatěkal pohledem po všech stolech, zda nezahledne tmavou kučeravou hlavu. I při návštěvě místního pivovaru se soustředil na obchodní záležitosti hůř než obvykle, protože myšlenky mu stále utíkaly k Charlotte. Zběsilý liják jim pokazil všechny cestovní plány. Uvázli tady; i s ní.

„A co s tím chceš udělat?“ zasmál se Cal. „Mohl bys tu šanci využít k pokání; plazit se před ní po zemi a lízat jí paty. To velkolepé poprsí ti za to stojí, kamaráde.“

„Nu, přinejmenším jí dlužím omluvu.“ Už se pevně rozhodl. Za svoje chování před lety se už omluvil řadě lidí, a pokud by mu ten hřích odpustila i Charlotte, shodil by si z ramenou další balvan. Kdyby nic jiného, omluva by mu nepatrně ulehčila v bolestných vzpomínkách na mladší léta.

„Máš kliku, kamaráde; nabízí se ti příležitost přiznat dámě, že ses choval jak ožralý idiot.“ Cal svůj vtípek zakončil škytnutím.

„Ano, tehdy jsem byl ožralý idiot až děsivě často.“

„Dobrá, zato teď jsi střízlivý jako kněz. Aspoň o jednom z nás se to může říct, ale před lety jsi chodil s láhví snad i na kutě!“ Cal zvedl svou vlastní láhev do výšky, jako by se chtěl pochlubit. „Ale já sám se neopil už celou věčnost.“

Pravda, takhle opilého Cala neviděl už dlouho. „Zkusím si vyčíhat příležitost. A teď mi dej tu flašku. Ráno budeš mít hlavu jako střep.“

Cal s povzdechem zdráhavě podal whisky Ethanovi. „Tak dobrá. Ale připomínám, že si tu příležitost možná budeš muset vytvořit sám. Lady Charlotte má dobrý důvod se ti vyhýbat. Zesměšnil jsi ji před celým Londýnem. Když všude rozhlásíš, že ta mladá dáma je nudná jak voda od nádobí, velkou vstřícnost od ní nečekej.“

„Ale já nikdy neřekl –“

Calvin pozvedl sklenku, jako by se chystal recitovat Shakespeara: „Hloupá, zaujme jen věnem a průměrně hezkou tvářičkou. Je jako vystřiňovací panenka z papíru, na které můžeš střídat různé šaty a nosit ji v kapse. Za to její bohatství zaplatíš doživotní nudou.“ Ruka se mu zatřásla, až ze sklenky vyšpláchla jantarová tekutina. Ušklíbl se a třískl sklenkou na stůl. „Inu, kamaráde, tys býval ale pořádný lotr.“

Ethan se zadíval na svoje zašpiněné holínky. „Uch. To máš pravdu.“ V útrobách ho zamrazilo studem tak strašně, až mu z toho bylo na zvracení.

Ta hloupá zlá slovíčka však nešlo vzít zpět, protože tehdy se rozlétna Londýnem jak požár vyschlým lesem. Titulky společenské rubriky se k tomu denně vracely a kolující drby vylepšovaly nelichotivými karikaturami a kreslenými vtípkami. Ve společnosti nešla o ničem jiném řeč – a Ethan? Přátelé jeho jízlivé komentáře hltali a dožadovali se stále dalších; a on ve své samolibosti dovolil veřejnosti, aby si jeho i lady Charlotte zaškatulkovala tak, že se to nelíbilo jemu ani jí.

Vtíp byl v tom, že lady Charlotte byla jako debutantka bezchybná. Její cíl byl zřejmý a ona pro něj udělala první poslední. Jejím úkolem bylo ulovit manžela, kteréžto povinnosti byla ochotná dostát – v zájmu rodiny i zachování britské šlechty. Bůh ochraňuj krále a tak dál.

Ethan její peníze potřeboval. K převzatému titulu se vázaly obrovské dluhy a on ve své mladistvé pošetilosti viděl v Charlotte snadné řešení, jak zachránit panství. Bohužel, nedokázal si poručit, aby se mu líbila – a na kompromisy nebyl připravený. Přál si, aby ho manželka vzrušovala, když už by ji nedokázal milovat jako jeho otec jeho matku.

Ethan si lokl piva a vzhlédl ke stropu. Někde nad ním je Charlotte, zraněná a vystrašená, ale kdyby ji vyhledal, zaútočila by jako šelma zahnaná do kouta. Už ji ošetřil lékař? Jak to proběhlo? Snad jí na čele nezůstane hrbolatá jizva jako jemu na rameni. Každopádně její kočí potřeboval pomoc schopného lékaře, a ne ožraly, jenž po nehodě ošetřoval jeho samotného. Ten grázl připravil jeho přítele Connora o paži se stejnou samozřejmostí, jako by krájel vánoční šunku.

Dohlédl na to, aby záchranná skupina dopravila lady Charlotte zavazadla až do pokoje, ale sám se radši neukázal. Přesto mu nešla z mysli.

Ani po letech nezapomněl na jejich první setkání. Stačil mu jediný pohled do jejích tmavých očí, aby se jí při každém plese a večírku zapisoval do karty s tanečním pořádkem. V následujících týdnech Charlotte během návštěvních hodin několikrát donesl květiny, avšak rozhovor s ní postrádal jiskru, kterou u ní zaregistroval až dnes. Tehdy o ni postupně ztrácel zájem.

Den po atentátu na premiéra vytáhl Charlotte z nebezpečné tlačenice na ulici a vysloužil si upřímné poděkování. Vzhledem k předcházejícím zkušenostem najisto čekal, že se mladá žena zhroutlí, ale kupodivu si zachovala chladnou hlavu a situaci překvapivě zvládla bez hysterie. Ethan usoudil, že by se vyplatilo poznat se s ní trochu blíže a přesvědčit se, zda to mezi nimi přece jenom nezajiskří.

Když ovšem druhý den přišel na návštěvu, Charlottin otec všechny podobné plány zhatil strohým obviněním, že Ethan není pro dceru dost dobrý a ať se jí napříště vyhýbá oklikou. Vmetl Ethanovi do tváře, že je sprostý lovec věna, na což se těžko dalo něco namítnout. Kytici pro Charlotte Ethan proto nechal zelináři na rohu ulice.

Kdyby jí donesl květiny dnes, nejspíš by mu je omlátila o hlavu.

„Máš jí plnou hlavu, co? Tedy lorde, ty jsi případ. Kdyby ses jenom viděl! Jsi komický k popukání!“ I opilý Cal znal přítele až příliš dobře a bylo mu jasné, že se Ethan užívá minulostí.

Tehdy před lety se banda Ethanových kumpánů vyžívala v pošetilostech, až přišel ten šeredný večer, kdy si domluvili kočárový závod. Chtěli se vytáhnout před spolužákem Connorem, jenž přijel na návštěvu. Všichni byli samozřejmě opilí a to především zavinilo, že Connor při nehodě málem zahynul. Mohla za to stejná Ethanova zbrklá nezodpovědnost, jíž se později přičinil o skandál kolem lady Charlotte. Už při pouhých vzpomínkách Ethan hořel studem a zoufalým přáním své hříchy aspoň zčásti napravit. Nejradši by si zalezl někam do kouta a nechodil světu na oči.

„Poslyš, Cale, dnes jsi to s pitím kapku přehnal; nechceš si jít nahoru odpočinout před večerí?“

„No, jsem nalitý jako slíva, ale na rozdíl od tebe nefňukám kvůli ženské!“ Cal dlaní přidusil škytnutí, ale současně s tím mu unikly větry. Zachichotal se.

Ano, i Cal opilý jako slíva měl pravdu.

Před těmi lety byl Ethan povrchní floutek, kterého víc zajímalo Charlottino poprsí než její mozek, a byl příliš líný zjišťovat, co se skrývá za jejím zdánlivě nudným vystupováním. Ale i při dnešním setkání jí zíral hlavně na ňadra, takže je naprosto beznadějný. Posledních pět let žil sice jako mnich, ale lepšího člověka to z něj očividně neudělalo.

S povzdechem si promnul obličej. „Tak jdeme, Cale. Na chvíli se prospíš. Možná do večere stačíš kapku vystřízlivět.“